

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 14.965 van 8 augustus 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 7 december 2005 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 november 2005.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting ingediend op 29 december 2006.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juli 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. VERHELLE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. COLMAN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. **De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:**
  - 1.1. X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het rijk binnengekomen op 21 februari 2005 en heeft zich vluchteling verklaard op 22 februari 2005.
2. Op 24 maart 2005 nam de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker diende een dringend beroep in op 29 maart 2005. Hij werd gehoord op 27 april 2005.

3. Op 6 september 2005 besliste de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verder onderzoek noodzakelijk is. Verzoeker diende een schriftelijke verklaring in op 10 oktober 2005 en werd gehoord op 17 november 2005.
4. Op 25 november 2005 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling. Deze beslissing werd op 29 november 2005 aangetekend verzonden.

2. Ten gronde.

1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van het Internationaal Verdrag van Genève betreffende de Vluchtelingen en de Staatlozen, ondertekend op 28 juni 1951, van de artikelen 48 en 49 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel en het beginsel van de fair play, voert verzoeker aan dat hij telkens dezelfde verklaringen heeft afgelegd en de tolk Arabisch in dringend beroep klaarblijkelijk foutieve verklaringen heeft afgelegd en hij zich onmogelijk kon verweren tegen constatering ten gevolge van een verkeerde overbrenging van het relaas van verzoeker door de tolk.
2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van het Internationaal Verdrag van Genève betreffende de Vluchtelingen en de Staatlozen, ondertekend op 28 juni 1951, van de artikelen 48 en 49 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motivering en het zorgvuldigheidsbeginsel, voert verzoeker aan dat het verhoor in dringend beroep met vertaalproblemen is verlopen en onderneemt hij een poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te verklaren.
3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van het Internationaal Verdrag van Genève betreffende de Vluchtelingen en de Staatlozen, ondertekend op 28 juni 1951, het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, van de artikelen 48 en 49 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motivering voert verzoeker aan dat hij zijn land diende te ontvluchten omdat hij werd vervolgd en bedreigd door de PFLP-GC, hij de hulp had ingeroepen van de Libanese autoriteiten maar deze hem meldden dat zij niet mochten optreden binnen het vluchtelingenkamp. Verzoeker argumenteert dat hij minstens een vluchteling is volgens de interpretatie van artikel 65 van het UNO-handboek.
4. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker werd bijgestaan door een tolk Arabisch en dat hem bij aanvang van het verhoor in dringend beroep van 27 april 2005 gevraagd werd of hij de tolk begreep en dat hem tevens werd meegedeeld dat hij eventuele problemen, al dan niet met betrekking tot de tolk, diende te melden. Verder kan worden opgemerkt dat verzoeker in dringend beroep gewezen werd op een aantal tegenstrijdigheden in vergelijking met zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (gehoorverslag p. 22) en dat ook op dit ogenblik verzoeker niet heeft vermeld dat hij de indruk had “dat de aanwezige tolk sommige dingen niet begreep en daardoor een andere vertaling voorlegde”. Blijkens het gehoorverslag in dringend beroep beperkte verzoeker zijn opmerking tot de bewering dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken hetzelfde had verklaard. Ook tijdens het gehoor ten gronde van 17 november 2005 werden door verzoeker geen opmerkingen gemaakt. Het volstaat dan ook niet om thans de door de Commissaris-generaal vastgestelde inconsistenties te wijten aan de tolk tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal

van 27 april 2005. Dit klemt des te meer nu de Raad vaststelt dat een aantal van verzoekers verklaringen tijdens de verschillende gehoren ook niet overeenkomen met wat hij in zijn schriftelijke verklaring vermeldde. Gelet op deze vaststellingen kon de Commissaris-generaal in alle redelijkheid overwegen dat verzoekers verklaringen afgelegd in de loop van de asielprocedure niet consistent zijn. De Raad kan ook niet aannemen dat de Commissaris-generaal bij de behandeling van verzoekers asielaanvraag onzorgvuldig heeft gehandeld of dat hij het beginsel van de fair play zou hebben geschonden. De Commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken door verzoeker ingediend in de loop van de procedure, waaronder de documenten afgegeven door de UNWRA betreffende verzoekers identiteit en verblijf in het vluchtelingenkamp Nahr el-Bared, schoolcertificaten, medische attesten uit Libanon, medische attesten van Belgische artsen, een kopie van een veroordeling, twee oproepingen voor een getuigenverhoor door de rechtbank van Halba, een kopie van een door de gendarmerie van Alabda uitgevaardigde oproeping om zich aan te melden bij de 'Sureté Criminelle' in Beirut, en een uitnodiging voor een bijeenkomst van Fatah. Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoeker op het Commissariaat-generaal werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk die de Arabische taal machtig is. Dat de Commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

5. Met betrekking tot de eerste contradictie, met name het feit dat hij niet zou hebben vermeld dat zijn belagers hem tevens probeerden te overhalen een aanslag te plegen, stelt verzoeker dat hij in de twee eerste verhoren, Dienst Vreemdelingenzaken en dringend beroep, niet de kans heeft gekregen om dit te rapporteren.
6. De Raad stelt hieromtrent echter vast dat verzoeker na het gehoor in dringend beroep uitdrukkelijk werd gevraagd of hij nog iets toe te voegen had aan zijn relaas zodat hem de kans werd geboden om andere elementen aan te voeren, gelegenheid waarvan hij geen gebruik heeft gemaakt. De Raad stelt overigens vast dat hij ook in zijn schriftelijke verklaring met geen woord rept over een poging om hem te overhalen een aanslag te plegen op voormelde vakbondsverantwoordelijke en dat alleen verwezen wordt naar zijn weigering om de vakbond te bespioneren. Het feit dat hem daar niet werd om gevraagd kan dan ook geen verschoningsgrond bieden voor het verzuim dit belangrijk element dat mede de oorzaak was van zijn vlucht, en welke bijgevolg geen detail betreft, nauwgezet weer te geven.
7. Met betrekking tot de tweede contradictie die verzoeker ook wijt aan de tolk leest de Raad in de schriftelijke verklaring dat hij bij elk incident naar het ziekenhuis werd getransporteerd en dat nergens sprake is van het feit dat hij na de messteek te voet naar het ziekenhuis zou zijn gestapt.
8. In tegenstelling tot verzoekers bewering in het verzoekschrift heeft hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet verklaard dat hij na zes à zeven maanden terugkeerde doch wel uitdrukkelijk gesteld "in oktober 2003". Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat verzoeker in dringend beroep uitdrukkelijk verklaarde dat er geen problemen waren tijdens het eerste interview (DVZ) en dat alleen de datum van het incident dat de aanleiding was van zijn vlucht 19 mei 2004 is en niet 19 april 2004 (p.22).
9. Met betrekking tot het incident van 19 mei 2004, dat de directe aanleiding was voor verzoekers vlucht uit Libanon, blijkt dat verzoeker in de loop van zijn verklaringen drie

verschillende daders heeft aangewezen (twee onbekende Palestijnen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, A. al F. in dringend beroep en M.N. gehoor ten gronde). De vaststelling van de Commissaris-generaal vindt derhalve steun in het administratief dossier en verzoeker kan dit niet ontkrachten door te bevestigen dat het M.N. is.

10. In dringend beroep stelde verzoeker uitdrukkelijk dat hij samen met zijn broer en vader naar de Libanese autoriteiten stapte om zijn problemen uiteen te zetten, zij een medisch attest vroegen en verzoeker dit 2 dagen later bracht. De Raad wijst erop dat verzoeker op deze verklaring werd gewezen tijdens zijn gehoor ten gronde, toen hij verklaarde alleen klacht te hebben ingediend bij de Libanese autoriteiten, zodat de Commissaris-generaal terecht in de bestreden beslissing oordeelt dat vermits zijn verklaringen hieromtrent in dringend beroep duidelijk zijn, deze uitleg een onafdoende verklaring biedt voor deze discrepantie.
11. De Raad besluit dat de inconsistenties in de verschillende verklaringen van verzoeker niet in het minst betrekking hebben op details en evenmin eenvoudig te verklaren zijn. Immers, deze inconsistenties hebben in de eerste plaats betrekking op verzoekers vluchtmotief, met name de redenen waarom hij door O.N., A.F. en M.N. werd belaagd, de wijze waarop verzoeker na de aanval met een messteek in het ziekenhuis belandde, de duurtijd dat verzoeker in Beiroet verbleef alvorens terug te keren naar het vluchtelingenkamp, wie hem aanviel met een ijzeren buis en of hij al dan niet alleen klacht indiende bij de Libanese autoriteiten.
12. Met betrekking tot de door verzoeker ingediende medische attesten wijst de Raad erop dat niet wordt getwijfeld aan het feit dat verzoeker in het verleden verschillende verwondingen heeft opgelopen en dat hij over zijn lichaam recente en minder recente littekens heeft. Echter deze medische attesten doen geen afbreuk aan de vaststellingen van de Commissaris-generaal, die zoals blijkt uit wat voorafgaat, door verzoeker niet worden weerlegt noch ontkracht.
13. Ter ondersteuning van zijn asielrelaas en vervolgingsfeiten heeft verzoeker een kopie van een veroordeling voorgelegd (bedreiging en wapenbezit) en verschillende oproepingsbrieven. De Raad stelt echter vast dat deze kopieën geen ondersteuning bieden voor het relaas van verzoeker. Immers, nergens uit zijn verklaringen in de verschillende gehoren en in zijn schriftelijke verklaring, noch in het verzoekschrift heeft verzoeker gewag gemaakt van problemen die hij zou hebben gekend met de Libanese autoriteiten en nergens wordt allusie gemaakt op het feit dat hij om welke reden dan ook ooit zou zijn geïdenterd/opgeroepen en vervolgd door deze autoriteiten. Verzoekers blote bewering dat "het algemeen geweten (is) dat de Libanese autoriteiten het een en ander durven bewerkstelligen om Palestijnen te forceren Libanon te verlaten", kan in casu niet worden aanvaard, vermits uit de verklaringen van verzoeker nergens kan worden afgeleid dat hij door de Libanese autoriteiten speciaal in het oog werd gehouden of geïdenterd. Vermits deze documenten verzoekers beweerde relaas niet ondersteunen en het overigens kopieën betreft, waaraan geen bewijswaarde kan worden toegekend, kunnen deze documenten niet in aanmerking worden genomen.
14. De Raad besluit dat de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegt, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing in voldoende mate. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijsele-

menten en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, september 1979, 196-205). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Gelet op bovenstaande vaststellingen is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

15. In zijn verzoekschrift tot voortzetting voert verzoeker aan dat hij een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan aantonen. Ter ondersteuning hiervoor dient hij bijkomende stukken in waaruit blijkt dat hij thans als staatloze werd erkend bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Brugge dd. 5 september 2005. Hij argumenteert dat een uitlevering naar Libanon voor hem ernstige schade zou opleveren gezien hij het Libanese staatsburgerschap niet bezit en de rechten van een staatloze aldaar niet gewaarborgd zijn. Verder voert verzoeker aan, onder verwijzing naar een nota van de UNHCR van 15 november 2006 (UNHCR position on the international protection needs of asylym-seekers from Lebanon displaced as a result of the recent conflict) dat “de Palestijnse vluchtelingen thans niet langer de bescherming van het ‘United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East (genieten)’ (UNWRA) en dat de UNHCR stelt dat de Palestijnse vluchtelingen automatisch het recht van bescherming van de Conventie van Genève moeten kunnen verkrijgen en het conflict in Libanon ervoor zorgt dat verzoeker bij een gebeurlijke terugkeer slachtoffer zou worden van willekeurig geweld of een onmenselijke behandeling, zodat hij zeker onder toepassing valt van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
16. De Raad wijst er dienaangaande op dat de nota “UNHCR position on the international protection needs of asylym-seekers from Lebanon displaced as a result of the recent conflict” betrekking heeft op de Libanese vluchtelingen, waaronder de in Libanon verblijvende Palestijnen die al dan niet onder de protectie vallen van de UNWRA, naar aanleiding van het conflict van 12 juli tot 14 augustus tussen Libanon en Israël (p.1) en waarin tevens wordt gesteld dat de UNHCR, gelet op de wijziging van de situatie (het staak het vuren en de heropbouw), van mening is dat de Libanezen en anderen die vluchtten omwille het voormeld conflict van de zomer van 2006 niet automatisch meer internationale bescherming nodig hebben omwille van dit conflict en iedere zaak individueel moet worden onderzocht. Specifiek met betrekking tot de Palestijnen die vluchtten omwille van het conflict stelt de nota (p. 5) dat de groep Palestijnen die onder de protectie vielen van de UNWRA en buiten het territorium van de UNWRA vluchtten niet langer meer kunnen rekenen van hun protectie en automatisch vallen onder de bescherming van het Verdrag van 1951, voor zover de artikelen 1C, 1 E, en 1F niet van toepassing zijn.
17. Zo de bescherming of bijstand van andere VN-organen of instellingen zoals de UNWRA om welke reden dan ook is beëindigd en de personen die de bijstand en de rechtsbescherming van de UNWRA genoten van rechtswege zullen vallen onder het Vluchtelingenverdrag, merkt de Raad op dat de bevoegdheid van de UNWRA inderdaad beperkt is tot bepaalde gebieden in het Midden-Oosten, waaronder Libanon, en de Palestijnen die deze gebieden verlaten niet meer onder de bescherming van de UNWRA vallen doch het spreekt van zelf dat indien zij terugkeren naar hun plaats van gewoonlijk verblijf zij zich opnieuw onder de bescherming kunnen plaatsen en de bijstand kunnen krijgen van de UNWRA. Uit het administratief dossier blijkt dat

